

מִנְשֵׁר־חַן נְשֵׁר־מָה

עיונים ופנינים בפרישה מכית מדרשו ושיעוריו של
הגאון הניקא רבנו שלמה יהודה בארי שליט"א

פרשת נשא - שבועות

ג'תתק"ע
87

בני קהת היו מוצאים את כל צבא של מעלה

במשכן ויוצאים עמם

נִשָּׂא אֶת רֹאשׁ בְּנֵי גֵרְשׁוֹן גַּם הֵם וְגו', כָּל הַבָּא לְצַבָּא צִבְאָ לְעַבְדְּ עֲבָדָה בְּאֵהָל מוֹעֵד (ד, כב-ג). הנה בבני קהת נאמר (ד, ג) 'כל בא לצבא, ואצל בני גרשון 'כל הבא לצבוא צבא', ואצל בני מררי (להלן פסוק ל) 'כל הבא לצבא'. וטעם חילוק הלשונות ביאר האלשיך, שבבוא בני קהת לקחת את כלי הקודש, מצאו שם את כל צבא מעלה עם ארון העדות, כי שם השכינה עם מלאכי המרכבה. ולכן בני קהת מתייחסים לבאים לצבא, שהוא צבא של מעלה. אך בצאתם עם הארון, השכינה יוצאת עמו גם היא. ובצאתה, גם כל צבא השמים אשר היו עמה יצאו איתה, ללכת אל המקום אשר יבחר ה' להקים שם את המשכן. וא"כ בבא בני גרשון אל אהל מועד לשאת את היריעות, לא מצאו שם את צבא מעלה, כי יצאו. אך ע"י בואם שמה לעשות מצותם, לא יבצר שבאו שם גם מהמלאכים שרפי קודש, כי עדיין נשאר שם קדושה, וכפי ערך בחינת השארות שכינה שם, כן באו כפי זה מצבא מעלה. ולכן בגרשון כתיב 'לצבא צבא', פירוש שעל ידם נעשית הצבא מחדש, ועל כן רב טוב להם, שעל ידם נעשה צבא עליונה חוזרת, ומתחדשת שמה צבא, עד הסתלק משם המשכן לגמרי. ואח"כ בבא אחריהם בני מררי ימצאו שם הצבא ההוא. ולכן במררי נאמר 'לצבא', כי שם ימצאו צבא.

ביום מתן תורה נפקדו כולם בבן זכר,

ויום זה מסוגל לזרע בר קימא

וְאִם לֹא נִטְמָא הָאִשָּׁה טְהוֹרָה הוּא וְנִקְתָּה וְנִזְרְעָה זָרַע (ה, כח). כתב בתפארת שלמה (מועדים, שבועות), שזהו שאחז"ל (ר"ה טז) שבעצרת נדונים על פירות האילן, דמבואר בזוהר הקדוש (אמור, צו) ובכתבי האר"י ז"ל (שעה"כ פסח ט; פנ"ח חג המצות א) שספירת העומר הוא בסוד בדיקו דמיא דהסוטה, שנבדקת נכסת ישראל במנחת הקנאות, הוא עומר התנופה אחר הפסח. והנה כתיב 'ואם טהורה היא, ונקתה ונזרעה זרע', שהוא הולדות נשמות קדושות בעצרת, וכנרמז בתיבת 'ונקתה' שהוא אותיות תק"ן ו"ה, כי בעצרת נתקן היחוד, ונמשכין נשמות חדשות בעולם. ולכן בעצרת נידונים על פירות האילן, 'פירות' הם הנשמות (זוה"ק פקודי, רגז), ובשבועות נידונים ונמשכים נשמות חדשות וקדושות לעולם הזה.

ובנותן טעם לציין בזה לדאיתא במסכת שבת (טפ): שנקרא הר סיני 'מדבר פארן' משום שפרו ורבו עליהו ישראל, ופירש"י שביום מתן תורה נתעברה אשתו של כל אחד זכר, במצוות שובו לכם לאהליכם. וכתב רש"י, ולא ידענא היכא רמיזא. ובהגהות חכמת שלמה שם כתב, ואני אומר שיש הוכחה ברורה, מאחר דילפינן (מו"ק ט) לגבי חינוך ביהמ"ק אצל שלמה המלך שמצאו נשיותיהן טהורות וכל אחת ילדה זכר. ק"ו במצוות מתן תורה, וגם שם נאמר וילכו לאהליהם והכא שובו לאהליכם. וכ"כ מדיליה בס' נחלת יעקב יושע (פ' ואתחנן), והוסיף שילכם לאהליכם' עה"כ, גימטריא 'זכר'.

שער ראשו של הנזיר נמשך ממקום עליון מאד

שאין הדינים נאחזים שם כלל, וזהו סוד שמשון

פִּי נִזְר אֶלְהָיו עַל רֹאשׁוֹ כִּלְיָמִי נִזְרוֹ קֹדֶשׁ הוּא לֵה' (ח, י). איתא בזוה"ק (נשא, קכז): שמה שנצטווה הנזיר לגדל פרע שער ראשו, הוא מפני שבשערותיו ממש נודע הנזיר בקדושתו, כי הם בסוד הפסוק (דניאל ז, ט) 'ושער ראשהו כעמר נקא', ובסוד הפסוק (שה"ש ה, יא) 'קצותיו תלתלים'. וכתב האר"ז"ל בשעה"כ (חזרת העמידה ה) שזה ענין המורא שמים, שצריך האדם לקבל עליו שיהיה מורא אלהיו על ראשו, שהוא סוד רמ"ח איברים דאור מקיף, שהוא בגימטריא 'מורא' עה"כ, והוא ענין בחי' השכינה המקפת על ראשו של אדם ועל המוחין שלו. ולכן נאמר בשמשון (שופטים יג, ה) 'ומזרה לא יעלה על ראשו', כי שמשון הוא נזיר, והנזיר עולה עד עתיקא קדישא כדאיתא בזוה"ק (דלעיל, ע"ש), וכל בחי' אור המקיף שלו נכנסין בו בסוד פנימיות בתוכו, ואין לו על ראשו אור

מקיף הנקרא מורא על גבי ראשו, אלא בתוך פנימיות ראשו. ובספר הליקוטים (שופטים ה) כתב עוד, ששערות הנזיר הם ממקום קדוש שאין שם דין כלל כאדה"ר קודם החטא, ורומזין לתגין שהם כמו זיינין, ושם הם כלי זיין לנזיר, ומשם היה כוחו הגדול של שמשון, כי סוד כוחו היה בסוד נשמת אדה"ר קודם החטא, ולאחר החטא פרחו הנשמה ההיא מאדה"ר, ולקחה חנוך, בסוד הזיהרה עילאה, והיא העומדת על האדם, בסוד הפסוק (קהלת ט, ח) 'ושמן על ראשו אל יחסר', והיא כח ה'. ולכן כאשר גלחו את שבע מחלפות ראשו, אז סר כחו מעליו, הלכה נשמה ההיא משמשון, וזהו שנאמר בו (שופטים טז, כ) 'והוא לא ידע כי ה' סר מעליו', שהוא כח אותם שערות שהיו עליו על ראשו, להציל לו מרעתו. ולכן אמר שמשון (שופטים טז, ז) 'ותליתי ויהייתי כפאחד האדם', כלומר כאדה"ר לאחר החטא.

הכהנים קבלו כח עצמי לברך את ישראל

וְשָׂמוּ אֶת שְׁמֵי עַל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאֵי אַבְרָם (ה, כז). איתא בזוה"ק (רע"מ נשא, קמה), שכאשר פורש הכהן את ידיו לברך את ישראל, שורה השכינה על אצבעותיו, כי הקב"ה מסכים עם הכהנים באלו הברכות, ומתברכים ישראל הן מלמעלה מהשכינה השורה על אצבעות הכהן, והן מברכת הכהן. וכן איתא במדרש אגדה (ה, כז) בזה"ל: כשיברכו הכהנים לישראל בשמי, לא יהו סבורין שלא יהיו מבורכים אלא מפני הכהנים, אלא וגם אני אברכם לישראל. ויש לציין בזה למה שכתב החתם סופר בדרשותיו (ח"א צג ע"ד), על הנאמר בברכת יעקב לבני יוסף (בראשית מח, טז) 'המלאך הגאֵל אתי מקל רע' בָּרַךְ אֶת הַנְּעָרִים וַיִּקְרָא בְהֵם שְׁמֵי וְשֵׁם אֲבֹתָי אֲבָרְהָם וַיִּצְחָק, וַיְדַגּוּ לְרֵב בְּקֶרֶב הָאָרֶץ', כי הנה כתב הרמב"ן (בראשית לא, יג) ש'המלאך הגואל' הזה הוא הקב"ה בעצמו, שכינת עוזו ית"ש. וביאר החתם סופר, ש'ברכה' הוא מלשון המשכת השפע שממשיך המברך למתברך מאת ה', כי הצדיק מברך וממשיך שפע מברכה העליונה מאת ה' השמים, וזהו 'ושמו את שמי על בני ישראל', שממשיכים שמו ית"ש על ישראל. וכאשר הקב"ה מברך את ישראל, היינו שהוא ממשיך לישראל יראת שמים, כי הנה אמרו חז"ל (ברכות ג:) 'הכל בידי שמים חוץ מיראת שמים', והצדיק המברך וממשיך שפע מהקב"ה בכל טוב, אינו יכול להמשיך לו יראת שמים, כי זה אינו בידי שמים, נמצא לפעמים הברכה לקללתו תחשב, כי 'וישמך ישרון ויבעט' (דברים לב, טו), ואז 'עושר שמור לבעליו לרעתו' (קהלת ה, יב) ח"ו, אמנם אחז"ל (ב"ב טז) שבג' האבות ובדוד המלך לא שלט יצה"ר, ולכן אחר שברכו הכהנים את ישראל ושמו שמו של הקב"ה על ישראל, שוב מברכם הקב"ה כמ"ש 'ואני אברכם', כדי להמשיך עליהם שפע מאבותיהם אברהם יצחק ויעקב, שיעשו עמהם שלא ישלוט יצה"ר, כמו שעשה יעקב ליוסף, שנגלה לו צורתו של יעקב להצילו מעבירה (ב"ר פז, טז). וזהו שאמר יעקב 'המלאך אתי מקל רע', שהוא הקב"ה בעצמו, הוא 'בָּרַךְ אֶת הַנְּעָרִים', במה יברכם, וַיִּקְרָא בְהֵם שְׁמֵי וְשֵׁם אֲבֹתָי אֲבָרְהָם וַיִּצְחָק, לבטל מהם כל יצה"ר, ועי"ז 'וידגו לרב בקרב הארץ' ולא יתיירו מפיתוי אנשי הארץ ויצה"ר.

ברכת כהנים עומדת כחומה לישראל ובה מתגברים ומצליחים

ואיתא בתרגום יונתן (שה"ש ג, ז) במעלת ברכת הכהנים, שכאשר בנה שלמה את בית המקדש, אמר ה': כמה נאה ביהמ"ק הזה שנבנה לי על ידי שלמה בן דוד, וכמה נאים הכהנים בשעה שפורשים את ידיהם ועומדים על דוכנם ומברכים את עמ"י בשישים אותיות שנמסרו למשה רבם, ואותה הברכה מוסבת להם כחומה גבוהה וחזקה, ובה מתגברים ומצליחים כל גיבורי ישראל.

ברכת כהנים עת רצון

ויש לציין בזה עוד לדאיתא בספר ארץ החיים למהר"ח ליבערזאהן (אות תיח) בשם מהר"ש מאוסטרופולי, שיש ג' זמנים המסוגלים שתקובל התפילה: א. בעת פתיחת ארון הקודש. ב. בעת הגבהת הספר תורה. ג. בעת נשיאת כפים. ושלכן מי שיש לו איזה בקשה יבקש בעתים הללו, ובטח תקובל תפילתו.

"אנכי ה' אלהיך" (שמות כ, ב)

משיעור יום א' במדבר תשע"ב

אימו, שהוא ביטול השכל והחיות כליל לתורה הקדושה ולאות אל"ף המרמזת לאלופו של עולם לה' ב"ה, שהקב"ה בעצמו מטהר את ישראל כמ"ש במשנה יומא (בפרק ח ט"ו), "זרקותי עליכם מים טהורים" (ביחזקאל לו, כה).

אלא שאם אין לאדם יד ועסק בתורה הקדושה ואין לו 'תלמודו בידו' כל אחד כפי יכולתו ומדרגתו, אינו יודע מפני מה הוא צריך לבטל את דעתו בטבילה, ובאיזה תורה הוא צריך להכלל. ועל כן קודם שהולכים להטהר במקוה, מזדרזים לעסוק בתורה כל הלילה, שבזה מגביהים ומגלים כל אחד כפי מה שמשער בליבו את המעלה והחשיבות והיוקר של התורה הקדושה, עד שבעלות השחר עולה התורה בעיניו להיות ככתר לראשו, שהיא רצונו של ה' יתברך, וכלליות רצונו יתברך היא אל"ף דאנכי ה' אלהיך, וכך כשטובל ב-ם' סאה נמשכת עליו טהרה מזו האות אל"ף, שהקב"ה בעצמו מטהרו, וזה ענין 'אם לבינה', שכשנכלל ב-ם' נטהר ע"י האל"ף.

כדי לזכות לידיעת התורה צריך לברכה שהם מים מתוקים וכברכת יצחק ליעקב

וכדי להבין מהו ענין המקוה וסוד האות אל"ף שממנה נמשך הטהרה כמ"ש רבנו האר"י, צריכים אנו לביאר מה הם המים שבמקוה. דהנה הקב"ה ברא את הבריות שבטבעם ירצו את השפע והברכה, והוא הרצון של כל אחד להמשיך את השפע והברכה לד' אמותיו. ובכל אחד יש ב' צדדים בליבו, שהם ימין ושמאל, ובצד ימין רוצה הוא את השפע האלוהי כשהוא קשור בנותן השפע - הבורא ב"ה, והם מים מתוקים. ובצד שמאל רוצה את השפע האלוהי בלא שיקח עימו את הקשר עם נותן השפע, והם מים מרירין. וב' צדדים אלו הם כנגד יעקב ועשיו, וכמו שאמרנו במדרש (קה"ר פ"י) על הפסוק "לב חכם לימינו" זה יעקב, "לב כסיל לשמאלו" זה עשיו. כי גם עשיו רצה את כל השפעים העליונים בברכות שברך יצחק, שהם השגות אלוהות ושלטת בעליונים ובתחתונים ומשיגים בכח התורה, כמ"ש בתהילים (פ"ב, ו) "אמרת אלהים אתם", אלא שרצה בכל זה בלא שיהיה לו קשר בנותן התורה והשפע.

כי הכל חפצים ביום שבועות לזכות לתורה שהיא כלליות כל השפעים, שביום זה נותן הקב"ה לכל אחד ואחד את חלקו בתורה שיוכל לגלותו. אלא שבלתי אפשרי לזכות לתורה בלא ברכה, כי התורה היא רחבה מארץ מידה, ואף ידיעת גופי התורה וכל מצוותיה רבו בה הפרטים מאוד, ובדרך הטבע שיש לאדם את הטרדות וצרכי הגוף, צריך הוא למאות שנים עד שיזכה לידיעתה. אבל אם יתן לו הקב"ה את הברכה, יוכל לזכות לכל ידיעת התורה בזמן קצר, כי המשמעות של הברכה היא 'פריה ורביה', ויוכל לזכות לאריכות ימים, שכל יום יהיה לו כיום ארוך ויזכה בו לריבוי תורה, והתורה עצמה מלמדת את כל דרכי סודותיה ופרטיה. ולכן העיקר שיזכה האדם לברכה כדי שיוכל לזכות לתורה.

בליל שבועות לומדים את כלליות התורה כדי להעלותה ככתר שאין לנו בו השגה בלא המקוה והברכה

ולכן בליל שבועות כתב רבנו האר"י, שקוראים את כלליות התורה, שהם ג' פסוקים תחילה וסוף, ואת שורש המצוות בלא הפרטים המרובים שבהם. כי בזה אנו מגלים שאין אנו יכולים לזכות לקבל את התורה אלא בכללות, אבל כדי לידע את כל פרטיה וידיעת כל התלמוד וההלכה וסודות התורה, מוכרחים אנו לזכות לברכה, שהם מים עליונים שאין להם סוף. ועל כן בעסק התורה בליל שבועות אנו עוברים על כל התורה בכלליות ומוציאים מן הלב את כל הרצון והכיסופים העזים שלנו לזכות לידיעת התורה. ואלו הרצונות הם קישוטי השכינה והמלכות, ובה אנו מגלים כלפי שמיא שאין בנו את היכולת לדעתה בלא שהוא יתברך ימשיך עלינו את הרחמים הגדולים ויתן לנו את הברכה, שרק מכחה ועל ידה נוכל לזכות לכל דרכי התורה וידיעתה.

ובזה עולה התורה עד עלות השחר להיות למעלה מהשגתינו, שהיא ככתר על הראש שאין בו השגה, והוא ביטול כלפי התורה, וכשאדם מתבטל בפני התורה ויודע שאין לו בה תפיסה והשגה, באופן זה יוכל להמשיך את הברכה בתורה, שהם מים מתוקים שאין להם סוף. ועל כן בעלות השחר הולכים אל המקוה, שהוא ביטול והתכללות בשפע והברכה שהיא נשמת התורה. ולכן אדם שאין לו ביטול כלפי התורה, והוא חושב את עצמו שיוודע ומשיג בתורה הקדושה אינו יכול להשיג את הברכה, ולכן על אף שיש לו איזה ידיעה בתלמוד נחשב הוא כעם הארץ, כי מאחר שאינו יכול להשיג את הברכה לעולם לא יוכל לידע את דרכי התורה וכל ידיעתה.

כי העיקר שיהיה 'תלמודו בידו', והידים הם עיקר מקום הטהרה, היינו שצריך שתהיה התורה במקום הטהרה שממנה נמשכת כל הברכה, ועל זה אמרו בגמ' ברכות (נג ע"ב) 'ידים מזוהמות פסולות לברכה, ועל זה אמר ר"ש בזהר פרשת

שבועות הוא מעין הגאולה דלעתיד שעולה מלכות ה' ב"ה אל הכתר והגילוי כתב רבנו האר"י (בשעה"כ ד"א) שבשבועות הוא הזמן הנעלה יותר בשנה, וביום זה בשעת התפילה בשחרית ומוסף עולה המלכות אל הכתר, והוא מעין הגאולה שתהיה לעתיד לבוא, שתעלה המלכות אל הכתר בגילוי לעיני כל הנבראים. ופשט הדברים, שבאמת מלכות ה' ב"ה אמיד מושלת בכל, ואף שנראה שמלכות ה' נעלמת ויד הגויים גוברת, אעפ"כ לעולם הקליפה כבושה תחת מלכות ה' ב"ה, אלא שהוא באיתכסיה, ולכן נחשבת מלכות ה' ב"ה כמלכות ללא תגא, היינו מלכות בלא כתר וגילוי של המלך, כי מלכות ה' ועם ישראל למטה בבזיון. אבל לעתיד לבוא תעלה המלכות מהגלות אל הכתר. ואע"פ שהבטיחנו הקב"ה שיגאלנו כמ"ש בעמוס (ט, יד) "ושבתי את שבות עמי ישראל" מכל מקום לא תהיה הגאולה אלא כשנשיב אנו את המלכות אל הכתר, כי נשמות ישראל שרשם במלכות, ועלו במחשבה בכתר של ה' ב"ה, כמ"ש בזהר חדש מסטרא דכתר תגא איתקריאת, ובה עלו ישראל במחשבה. ובשבועות עולה מלכות אל הכתר, כפי שבמעמד הר סיני הייתה יראה גדולה בכל העולם ונכנעה הסיטרא אחרא מאוד, ולעתיד לבא יחזור הדבר להיות בגילוי שתהיה מלכות ה' ב"ה נגלית לעיני הנבראים כולם.

מלכות ה' והתורה יהיו בפאר וגילוי על ידי שיהיו ישראל נכללים בתורה ותפילה בדרך הנכון

ועליית המלכות אל הכתר תהיה על ידי התפילה והתורה, שבכח התפילה ממשיכים את גילוי התורה, ובגילוי התורה יעלו ישראל לשערי בינה, שהיא ענין קבלת התורה. וכן כתוב במשלי (ג, א) "כי אם לבינה תקרא לתבונה תתן קולך", שהוא יחוד התורה והתפילה בלב של האדם. כי התורה היא כולה שמותיו של הקב"ה וזה 'אם לבינה תקרא' - שקורא האדם בשמותיו של הקב"ה, כי התורה היא כאם על הבנים שהם עם ישראל, כמ"ש במשלי (ו, כ) "ואל תיטוש תורת אימך". 'לתבונה תתן קולך' - היינו על ידי התפילה, כי על ידי התפילה באים לשלימות השגת וידיעת התורה והולכים בה מחיל אל חיל עד אין קץ, ובזה תעלה מלכות ה' ב"ה אל הכתר, ויהיו ישראל סמוכים אצל הקב"ה בשלימות שאין שלימות אחריו.

יום מתן תורה שהוא עליית המלכות אל הכתר, הוא ההתייחדות הגדולה ביותר של ישראל עם קוב"ה, כמ"ש (ש"ה"ש ט, ד) "הביאני המלך חדריו". וזה על ידי התפילה והתורה, שעל ידי התפילה נכללים עם ישראל במלכות ה' ב"ה, וכשמקבלים את התורה, עולה המלכות יחד עם כל ישראל שמעידים על מלכות ה', ונכללת בשערי בינה. והוא יחוד אש באש, אש התפילה עם אש התורה, כי על ידי התפילה שהיא כאש עולים ונכללים בשכינה שהיא אש, ועל ידי גילוי התורה בעולם שהיא כאש שיוורדת על הר סיני, הוא יחוד של המלכות שהיא כנגד התפילה עם הבינה שהיא כנגד התורה, וכמ"ש בזהר צו (בדף לד.) מלכות היא אש עולה, בינה היא אש יורדת, ונכללת המלכות בבינה. והגילוי הנורא שביום חג השבועות הוא העליה של המלכות עד הכתר שהוא ענין האות אל"ף המרמזת על אלופו של עולם, והוא התגלות דיבור ה' ב"ה שאמר "אנכי ה' אלהיך", והאות אל"ף ד'אנכי הוא גילוי הכתר כמובא בתיקונ"ז (בתיקון ט"ט).

שלימות היחוד הוא שתעלה התורה והתפילה ליהיה נכללים באל"ף ד'אנכי ה' אלהיך' ומכח התפילה והתורה נכללת הבינה יחד עם נשמות ישראל באל"ף שהיא אלופו של עולם, כי מילוי האות אל"ף בגימט' נו"ן (ע"ה והתיבות) שהם נו"ן שערי בינה. נמצא ששלימות היחוד הוא באות אל"ף שבה נכללת הבינה כמ"ש בתיקונ"ז (בתיקון נ"ה) אל"ף בינה, ואמרו בזהר בלק (בדף קצג:) דאיהו רזא דיחודא, כי בה הרצון של הקב"ה ויחוד שם הוי"ה (כי האות א' היא תרי יוד"ן ווי"ו שעולה כמספר הוי"ה). וכל עוד לא נתן הקב"ה את התורה לישראל הייתה זו האות אל"ף נעלמת היינו שלא היה גילוי הרצון הבורא ב"ה בבריאה, וכשנתן הקב"ה את התורה, הוציא את רצונו מן ההעלם אל הגילוי, שהיא האות אל"ף שפתח בה הקב"ה את נתנית התורה "אנכי ה' אלהיך" (כמ"ש באותיות דר' עקיבא נוסחא ב) ובה מתעלה הקב"ה להקרות אחד (כמ"ש בזו"ח רות).

ענין המקוה הוא שיהיה בטל כעובר במעי אימו לתורה ולה' ב"ה

וכתב רבנו האר"י (שם) שבשבועות קודם התפילה הולכים אל המקוה, כי צריך להטהר קודם היחוד באל"ף ד'אנכי, והטהרה בפנימיות היא הרצון וההסכמה של ישראל לקבל את התורה, שהוא ביטול גמור לנשמת התורה שהיא כל חיותנו וכעובר במעי אימו שהיא כל חיותו, וכמ"ש "אם לבינה תקרא", וזה 'אם' - אל"ף מ"ם, שקודם שזוכה להתכללות באל"ף צריך שיכלול עצמו תחילה במ"ם שהיא מ' סאה דמקוה, ויתבטל במקוה כעובר המקופל במעי

יהיה הכוונה הנעלית מכל הכוונות, שיעצור האדם את נשימתו במקוה ככל שיוכל וידמה שאין לו שום חיות מלבדו יתברך, ובה יבטל ממנו כל הכפירות והאפיקורסות הטמונות במעמקי ליבו שהם המחשבה שיוכל להמשיך חיות בדרך הטבע. ויזכה לאמונה שכל נשימה ונשימה היא ממנו יתברך.

הגליון מוקדש לרפואת ישועות והצלחת:

ז'קלין בת אסתר, שנטל רחמונה בת מסעודה, עמוס דב בן רות, איתמר חיים בן רוזה, תהל שרה בת אתי אסתר, ירדנה בת שושנה שמעה, יהודה בן מזל.

עקב (בדף רעג.) יד ה' דא מים דאורייתא, דעמי הארץ אינון שרץ מה מועיל להם טבילה, וגזל בדיהם, דגזלין לקודשא בריך הוא, ואינם יודעים כלל שידיהם מזוהמות. כי המשמעות של עם הארץ היא לב כסיל לשמאלו, כי לאחר שקיבל יעקב את הברכות מיצחק, בא גם עשיו ליקח הברכה, ובכה ליצחק, וגזל את הברכה, כך עם הארץ רוצה ליקח את הברכה והשפיעים בלא שיקח את הקשר עם נותן השפע והברכה, ולכן אינו יכול לכוין לאמיתיה של תורה, כי אין הקב"ה עונוהו להמשיך לו את הברכה, כי כתוב "לכל אשר יקראוהו כאל"ה וכשאינו קשור בברכה אינו יכול לכוין לאמת, אבל על ידי הטהרה כל לימודו הוא כקריאה לה' כמ"ש "אם בלינה תקרא".

בלא קשר עם התורה וידיעתה אין לאדם את היכולת לידע מה יתברך ורצונו וכל המשכת הברכה שהם מים מתוקים כמ"ש בתהילים (יט, יא) "מתוקים מדבש ונופת צופים", הוא מהכתר העליון, שהוא סוד האות אל"ף ד'אנוכי ה' אלהיך, שמקשר את כל הברכה שהם המים והתורה בנותן התורה שהוא אלופו של עולם הנרמז באות אל"ף. ולהבין זה נבאר מהו ענין האות אל"ף. דהנה הדבר הראשון שעליו צריך האדם לישא את עיניו ושכלו הפצו ורצונו יהיה להכלל ולדבוק בו - היא התורה הקדושה, כי אף שיש לאדם ידיעה ואמונה ממציאות ה' ב"ה, מ"מ ללא קשר אמיתי עם התורה הרי הוא מנותק ממי שהוא מאמין בו, כי אין גילוי לה' ב"ה אלא על ידי התורה, וכל גילוי בשמותיו אל הבריות נמצא בתורה. ואף על ידי התבוננות גדולה אין אפשרות לאדם להשיג ולידע ממנו יתברך אלא בתורה הקדושה, וחיפוש שלא על ידי התורה יביא את האדם לשיבוש וכפירות, ואף מי שעוסק בתפילה הרבה ואין לו עסק עם התורה, הרי הוא כאדם שקורא לחברו ואינו קורא לו בשמו, והוא כאדם שהולך בזריזות ליעד שאינו ידוע. וככל שיש לאדם יותר ידיעה בתורה הקדושה - קשור הוא יותר ברצון העליון ומכוין הוא יותר אל האמת.

אור התורה נמשך לאדם כשמיידח את לימוד דיני התורה והלכותיה עם רצון בורא שמים וארץ

אלא שכתוב בבראשית (א, ב) "ורוח אלקים מרחפת על פני המים", פירוש, שכדי להכיר על ידי התורה את מי שאמר והיה העולם, צריך ללמוד תורה לשמה, ותורה לשמה היא שמגלה האדם את האור האלוקי שיש באותיות התורה. היינו שצריך לזכות לידיעה שבכל פרט בתורה הקדושה יש בו גילוי של הרצון האלוקי של הבורא ברוך הוא. וזה "ורוח אלקים מרחפת על פני המים" רוח אלקים - היא הרצון האלוקי, המים - הם התורה כמ"ש בישעיהו (נה) "הוי כל צמא לכו למים".

כי ידיעת התורה ועסק התורה אינה כחכמה חיצונית שאינו צריך לידע אלא את ריבוי פרטי החכמה, כי בתורה צריך שיקשר בין ידיעת הדין וההלכה לאור הפנימי שבה - שיהיה לו גילוי במוחו וליבו שהכל הוא הרצון של אדון השמים והארץ שמנהיג מחיה ומקיים אותו בכל רגע, והוא נקרא לשמה, כי על ידי שמייחד את ההלכה והדין עם פנימיות הרצון האלוקי נעשית אצלו התורה אמת ואינו "מפריד אלוף" (משלי טו, כח), כי אלוף הוא אלופו של עולם שהוא כנגד האות אל"ף שהיא הכתר והרצון, וכשמפריד בין התורה לנותן התורה הוא "מפריד אלוף", אבל על ידי שמייחד את דיני התורה עם נותן התורה - הוא הייחוד בעסק התורה שמייחד בזה עם הוי"ה, כי אל"ף היא תרי יודיין ווי"ו כידוע.

והצדיקים בכל ידיעת התורה מקשרים כל פרט של דין והלכה לרצון האלוקי, לכן לומדים ועוסקים בתורה ביראה ופחד, כי יש להם גילוי מהאור הפנימי של אותיות התורה, וכל התלמוד ותורה שבעל פה שיש בידינו השתלשלו מתוך לימוד בקדושה נוראה שידעו מהאור הפנימי שיש באותיות התורה, ועל זה נחלקו חז"ל במקומות רבים על האור האלוקי שיש באותיות התורה אם יש בדין וההלכה גילוי גמור של הרצון האלוקי, היינו אם אור הרצון האלוקי נמשך ומשתלשל על המלכות - שכך הוא הרצון העליון שיהיה למטה בעולם העשייה או לא, לכן אמרו חז"ל בעירובין (בדף יג:) 'אלו ואלו דברי אלקים חיים' כי בשורש יש ייחוד של הרצון העליון עם הדין וההלכה האמורה, אלא שאין בו גילוי גמור עד למטה במלכות, לכן על ידי בירור ההלכה למעשה מגלים את ייחוד הרצון העליון כפי שצריך הוא להתגלות למטה בעוה"ז, שהרצון האלוקי שדוקא בדרך זו מתגלה מלכותו בעולם. אבל אדם שאין אצלו גילוי של התורה עם נותן התורה צריך שיגלה זדעתו קודם לימודו, במה ולפני מי הוא הולך לעסוק, וקודם שיפתח את הספר יתבונן ויתפלל מענין זה, וכן לאחר הלימוד יתבונן שכל מה שלמד הוא הרצון האלוקי בדקדוק גדול שעמלו חכמים לגלות לנו את הדין וההלכה כפי שמייחד עימו הרצון האלוקי למטה בעוה"ז.

כשמקשר את התורה עם נותן התורה אינו מאבד את היראה ומכוין לאמיתיה של תורה ועל ידי שהאדם מקשר את התורה עם נותן התורה, כפי דרגת אמונתו בנותן התורה, כך נעשית אצלו התורה ודיניה והלכותיה כדבר מציאות גשמית למש, ועל ידי זה זוכה לקיים את כל ידיעת התורה שיש בידו, והיא תורה לשמה, וסם חיים, כי על ידי לימוד זה זוכה ללכת בדרך החיים, אבל כשאנו שם על ליבו שתכלית עסקו בתורה היא להכיר את נותן התורה, ואינו מייחד את דיני התורה עם האור הגנוז שבאותיות שהוא הרצון האלוקי שבכל פרט בתורה, נעשית התורה אצלו כחכמה חיצונית, ואינו רודף אלא להשיג חכמה גרידא,

ואינו מגיע על ידי לימוד זה לקיים אלא את מה שאינו נוגד את תאוותיו, אבל כשצריך לבטל את רצונו ומלכותו כנגד הרצון והמלכות של ה' ב"ה, מאחר ואין אצלו ייחוד בין התורה לה' יתברך - בקל מאבד את היראה, וחושב שאינו נוגד כלל את הרצון האלוקי אלא את הדין הפרטי שלמד.

וצריך לזכות לתורת אמת שהיא גילוי האור שבתורה, ועל ידי גילוי האור שבתורה מגלים את מלכות ה' ב"ה, כי משמעות של אמת היא ידיעת הפנימיות שהיא החיים והאור שבתורה וכן מובא במדרש (בר"ו, ז) על הפסוק בירמיה (י, י) "וה' אלקים אמת" מהו אמת אמר רבי אבין שהוא אלקים חיים ומלך עולם. כי אמת הוא גילוי החיים והפנימיות ועל ידי זה מתגלה שהוא יתברך 'מלך עולם', והוא על ידי שייחד את האל"ף שהיא אלופו של עולם עם הבר"ה דבראשית, שהיא האל"ף "דאנכי ה' אלהיך", כי כל התגלות ה' ב"ה אינה אלא על ידי התורה כמ"ש בגמ' שבת (בדף קה.) אנכי נוטריקון אנא נפשי כתבית יהיבתי.

כשהולך בדרך זו שהיא הבכורה והאל"ף יוכל לזכות לברכת התורה שהיא ב"ה נמצא שעיקר הברכה בתורה נמשכת אל האדם שכמקשרה למיד אל נותן התורה, והוא יחוד אל"ף ד'אנכי ה' אלהיך עם האות ב"ה ד'בראשית ברא אלהים את השמים ואת הארץ', שהיא ב"ה של ריבוי וברכה, והוא הייחוד הראשון שצריך האדם לשים עליו את עיניו, ולו משפט הבכורה, לכן בה פתח הקב"ה את עשרת הדברות כמ"ש "אנכי ה' אלהיך" (כמונא באותיות דר' עקיבא נוסחא ב.) כי האל"ף היא ענין עיבור והב"ה היא ענין לידה, ועיבור הוא נסתר לכן לא פתחה התורה באות אל"ף, והעיבור של הבר"ה והברכה תלוי בייחוד הרצון שהוא יחוד האל"ף - ייחוד אותיות התורה עם נותן התורה.

והם ב' הדברים שתיקן יעקב והוציא מעשיו, שקודם שהמשיך מוציאה את הברכה שהיא ב"ה, היה צריך להוציא מעשיו את הבכורה שהיא אל"ף. והאל"ף היא הכתר שזוכים לו ביום שבעות יום מתן תורה, והשורש לזה היה אצל אברהם, כי אברהם עלה ונתעלה עד הכתר, והמשיך את נשמת יעקב אבינו שהוא שלמות האבות. כי בהר סיני נתגלה הקב"ה לישראל כזקן כמ"ש במכילתא (יתרו פר' ה), כי זקן הוא התגלות הכתר, וכתוב אצל אברהם "ואברהם ושרה זקנים באים בימים", זקנים היינו שעלו והשיגו עד הכתר, ולכן לא המשיך את יצחק אלא כשבא לגיל מאה, כי מאה הוא הכתר כמ"ש ורבנו האר"י (בשעה"כ שבעות) על המשנה באבות (פ"ה מ"א) שבגיל מאה כאילו בטל ועבר מן העולם, שהסוד בזה, שאין השגה למעלה ממאה שהוא הכתר.

כשהבטיח הקב"ה בן לאברהם תמהה שרה אימנו את תמימה רבקה על ניגוד הרצונות בביטנה

וזה מה שכתוב (בראשית יח, יג) "למה זה צחק שרה לראות האף אמנם אלד ואני זקנת". ושלמות הלידה שהובטחה לשרה הוא ביעקב שהיה שלם כמ"ש (שם כה, כז) "ויעקב איש תם" ופירש אונקלוס 'גבר שלים', וזה 'אמנם אלד' ופרש"י 'הגם אמת אלד', כלומר שתמהה שרה, שמלבד מה שתזכה ללידה, תזכה גם להוציא את תכלית השלימות שהוא יעקב עמוד האמת. והיה קשה בעיניה שהרי לזה צריך בירור גדול שהוא ייחוד האל"ף כנ"ל, והרי עתיד לצאת מיצחק את עשיו שבד לאל"ף והבכורה ועתידי לומר "ולמה זה לי בכורה". והוא מה שכתוב "האף אומנם אלד" שמאחר שעתיד לצאת מיצחק עמוד שיאמר "למה זה לי בכורה" מפני זה תמהה איך יצא ממנה יעקב שהוא עמוד האמת, ועל זה הסיבה הקב"ה "היפלא מה דבר" יפלא - הוא הפלא העליון שהוא הכתר והאל"ף, שאע"פ שהרצון העליון מוסתר מהבריות, מה' ב"ה אינו נסתר. ועל ידי התעוררות מצד התחתונים לייחד את האל"ף, הוא יתברך מסייע ומביא את האדם לידי תורה לשמה, כמ"ש ביהושע (כ, י) איש אחד מכך ירדוף אל"ף כי ה' אלקיכם הוא הנלחם לכם". שעל ידי שיבקש את האל"ף הקב"ה מביאו להשיג זאת, כפי שסיבב הקב"ה שיטול יעקב את הבכורה ואת הברכה, וכל זה היה נסתר מעיני שרה, כי יעקב לקח את הבכורה והברכה בהעלם גדול כידוע.

ועל זה נאמר אצל רבקה (בראשית כה, כב) "ויתרוצצו הבנים בקרבה ותאמר אם כן למה זה אנכי ותלך לדרוש את ה'". שמאחר שהובטח לשרה את לידת תורת האמת ויעקב, אם כן על כרחך שנעשה כבר הבירור בענין העיבור ובאות אל"ף והבכורה כנ"ל, ועל זה אמרה "אם כן" - ודרשו חז"ל 'אם כן גדול צער העיבור' היינו שלא התברר ענין הרצון ואינו זוכה עדין ללידה של יעקב, "למה זה אנוכי" שעדיין מרגישה בעיבור את ניגוד הרצונות כפי שאמר עשיו "למה זה לי בכורה" שהיא האל"ף דאנוכי ה' אלקיך" על כן "ותלך לדרוש את ה' - שאחר שיש באדם רצונות מנוגדים צריך לבדוק את ענין העיבור והאל"ף, היינו שאינו מייחד כראוי את התורה עם נותן התורה ועל כן צריך לדרוש ולבקש את ה' ב"ה בתוך התורה, וזהו "ותלך לדרוש את ה'" שהלכה לבית המדרש, היינו שבתוך הבית מדרש והתורה צריך לבקש ולדרוש את ה' ב"ה.

וזה (שם לא) "ויאמר יעקב מכרה כיום את בכורתך לי, ויאמר עשיו הנה אנכי הולך למות ולמה זה לי בכורה", כי עשיו הלך בתורה בדרך של סמא דמותא, שלא היה מייחד את הרצון האלוקי עם אותיות התורה, על כן אמר "הנה אנכי הולך למות" שאינו טורח בייחוד האל"ף דאנכי, לכן הולך למות ותורתו כחכמה חיצונית, ואינו חפץ בייחוד הבכורה בעסק התורה שהוא ייחוד האל"ף, ורק

על ידי שזכה יעקב לנתק את עשיו מבירור ויחוד הרצון, וזכה הוא לייחד את האל"ף זכה גם לאות ב"ת שהיא לידת הברכה שהיא אותיות בכורה, שברכה היא ריבוי כי על ידי הבכורה שהיא האל"ף זוכין לפי שתיים שהיא ב"ת כמ"ש (שם כז, לו) "ויעקבני זה פעמיים" שהיא כפילות וריבוי שהם כל הברכות שנמשכות על העוסק בתורה לשמה.

בלימוד בדרך של יעקב מעלים את התורה אל הכתר וע"י התפילה בדרך של דוד מעלים את המלכות

ובכל זה שמייחד את התורה עם האל"ף שהיא הכתר, עולה התורה אל הכתר לביל שבועות עד עלות השחר, ובשעת תפילת שחרית ומוסף עולה המלכות אל הכתר, כי הגילוי של מלכות ה' ב"ה, תהיה דוקא על ידי התפילה, כי עליית התורה אל הכתר היא על ידי יעקב אבינו, ועליית המלכות אל הכתר היא על ידי דוד המלך, כי מאחר שסלל דוד את דרך התפילה לכל נשמות ישראל עוד ביאת משיח, נעשה מרכבה למלכות ה' ב"ה, ועל ידי הדרך שגילה דוד תהיה עליית מלכות ה' ב"ה אל הכתר והגילוי לעיני כל הנבראים, כמו שאמרו בזוהר תרומה (בדף קנז) על הפסוק בתהילים (סט, יד) "ואני תפילתי לך ה' עת רצון", שעל ידי התפילה מייחד דוד את המלכות הנקראת 'עת' עם הרצון שהוא הכתר, שהוא סוד סמיכת גאולה לתפילה.

התפילה בשבועות היא דרך ובירור לשם מה צריך האדם לצאת מהמצרים והגלות ודוד גילה שהתפילה היא דרך, כי יש את התפילה שזעקו ישראל במצרים והיא 'שוועה', והיא כנגד התפילה של פסח, שמשמעותה היא זעקה לה' ב"ה שיוציאו תיכף מעומק הגלות כפי שזעקו בני ישראל במצרים, והיא כנגד החסד וצד ימין, כי הוציאנו הקב"ה ממצרים בלא זכויות רק מטובו והבטחתו לאברהם שהוא כנגד החסד. ויש את התפילה שמתפללים בראש השנה, שהיא בעיקר המלכת ה' יתברך, והיא גם כן תפילה על גילוי מלכותו שתגלה תיכף ומיד, וביטול כל הנבראים לפני מלכותו יתברך, והיא כנגד הגבורה וכנגד יצחק, כי שרה נפקדה בראש השנה. ויש את התפילה של שבועות שהיא כנגד האמצע, שהיא יחוד של התפילה עם התורה, והיא יחוד דרך יעקב שהיא הדרך הנכון בלימוד התורה כאמור לעיל, יחד עם דוד שהיא דרך התפילה שעל ידה נוכל להמשיך את זו האל"ף שהיא הכתר אל המלכות, ותצא מלכות ה' ב"ה מן הגולה לגאולה.

כי אמר ר"ש בתיקוני הזוהר (בדף נג) תפילה של פסח מצד ימין, תפילת ראש השנה מצד שמאל, תפילת שבועות מצד העמוד האמצעי. כי התפילה של פסח היא לצאת מהחושי של הגלות והמצרים, והתפילה של ראש השנה היא התכלית שהיא המלכת ה' ב"ה על כל הנבראים. אבל התפילה של שבועות היא תפילה שהיא דרך ובירור של האדם, על איזה סיבה הוא רוצה וצריך לצאת מהחושי והייסורים, ומאיזה טעם הוא רוצה לצאת ממצרים, כי אי אפשר שנבוא להמליך לה' ב"ה בארץ ישראל שהיא השביעית (כי בה מקיימים שמיטין ויובלות) שהיא ענין התפילה של ראש השנה שהיא בחודש השביעי, אם לא נבין מה היא כל התכלית שלשמה צריכים אנו לצאת מהגלות והמצרים.

העיקר שיחפש האדם את הרצון של ה' ב"ה ממנו ולא את הרצון שלו מהש"ת וביום שבועות צריכים להבין שכל מה ששיוועו בני ישראל לקב"ה במצרים, ושמע הקב"ה את תפילתם, הוא בכדי שנבוא להמליכו בבית המקדש, כי אותה שועה נמשכה עד גילוי מלכותו יתברך בארץ ישראל ובירושלים על ידי דוד המלך, וכל המ"ב מסעות שעברו עם ישראל במדבר, ועוברים על כל אחד ואחד, תכליתם הם לגלות את תכלית אותה השוועה, שהיא לגילוי מלכותו יתברך, וזה כנגד 'שועתנו קבל ושמע צעקתנו', שהיא כנגד היום השביעי. ועד שלא נבוא אל ירושלים ונראה שם בגילוי מלכותו, לא יסתיימו המסעות של ישראל. וכל המסעות שהם כלליות הייסורים והגלות שעוברים על האדם, הם בכדי לעוררו על ענין הרצון.

כי האדם רוצה בתפילתו שהוא יתברך יעשה את רצונו, וצריך להפוך את הרצון בתפילה, שהיא תפילה שיהיה האדם חושב ורוצה את רצונו יתברך. כי האדם חפץ לצאת מהגלות שהיא תפילת פסח. אבל לצאת ממצרים אינו מספיק, ועל כן בשבועות נתן לנו הקב"ה את התורה, כדי שעל ידה ובאמצעותה יהיה לנו את הדרך לידע מרצונו יתברך. והלומד תורה לשמה

כהדרך של יעקב כאמור לעיל שהיא כנגד התפארת, וההולך בדרך התפילה של דוד שהוא כנגד המלכות, מייחד בזה תורה ותפילה בכתר והרצון של ה' ב"ה.

בזה שמבקש האדם תדיר מהש"ת שיוורו את רצונו ית' מעלה את המלכות עד הכתר

כי הכתר הוא הרצון של ה' ב"ה, וכשחושב מהרצון של ה' ב"ה, הולך ומברר בתפילתו מה ה' יתברך רוצה ממנו, ולא מה הוא רוצה מה' יתברך, ובזה מעלה את המלכות אל הכתר, ובעצם מחשבתו מחושב מהרצון של ה' ב"ה על גילוי מלכותו, אף שעדיין אינו עושה דבר לשם כך, בזה לבד עושה נחת רוח עצום לפניו יתברך, ומעלה את המלכות אל הכתר היינו אל רצונו יתברך. והיא הדרך שגילה דוד המלך, כי דוד המלך עבר יסורים וטלטלות עצומים כמובא בספר שמואל, והיה עובר כל זאת כנגד כל נשמות ישראל, וברר את הרצון והתפילה כנגד כל ישראל, והמשיך וסלל דרך לכל ישראל עד ביאת משיח, שיהיה האדם זועק ומתחנן לה' ויתברך בכל שעה שיוורו את הדרך מה רצונו יתברך ממנו בכל זמן וזמן. ודוד לימד שכל חיי האדם צריכים להיות במחשבה תמידית מה ה' יתברך חפץ ממנו בכל שעה, כמו שכתוב "הורני ה' דרכך", וכשהולך בדרך התפילה וזועק לה' בכל זמן שיוורו ה' מה הוא יתברך רוצה, יוכל לדעת שהולך בדרך הנכון, ובזה יסורו ממנו כל היסורים והמסעות ויכלל בדרך של דוד המלך ובאור הגאולה.

כשיש לאדם דרך בתפילה מושיעים לו מן שמאי ומבטלים ממנו צרות וגלות והתפילה והפניה לה' יתברך היא ערך העצה שיש לתת לכל אדם, כי כשנותנים לאדם עצה ואין נותנים לו דרך בתפילה, אין מבטלים ממנו בזה את כל המסעות והטלטולים, אבל כשיש לאדם דרך בתפילה, היא כללית כל העצות, וכשלומד האדם להפוך את רצונו בתפילה, ולחשוב בתפילתו מה הוא יתברך רוצה, ולא מה הוא רוצה מה' יתברך, עי"ז יוכל למצוא חן בעיני ה' יתברך ולבקש ממנו שעד שישגי את המדרגה לבקש על מלכותו יתברך מכל לבנו, שיושיע לו ה' יתברך בכל מה שצריך ברוחני וגשמי, ומאחר שיש לאדם אף מעט מחשבה על רצונו יתברך, עולה תפילה זו עד הכתר, שהוא מקום הרחמים הגמורים שאין בהם שום דין כלל, ויוושע בכל העניינים הצריכים לו, שעל ידי שיהיה קשור באל"ף שהיא ענין הכתר ורצונו יתברך, ויכל להמשיך בתפילתו את הבי"ת שהיא הברכה.

כי בתפילה צריך תחילה להיות מקושר באלופו של עולם, כי תכלית התפילה היא שנהיה מקושרים ודבוקים בו יתברך, והיא האות אל"ף שהיא הכתר, ועל ידי זה ממילא נשפע כל השפע והברכה ונגלית מלכות ה' ב"ה, וכשנמשכים לאדם שפעים, כיון שתחילה תיקן את הבכורה והאל"ף והתפלל עם דעת כנ"ל, נתקנת המלכות היינו שנשאר בענוה והכנעה, וכל הרצון לקבל שיש בו באדם - מטה אותו שיהיה על מנת לעשות נחת רוח לה' ב"ה.

כשמבקשים מהש"ת את התורה צריך לבקש גם אותו יתברך שיהיה עם האדם והטעם בזה הוא כי האל"ף היא זכר ורצון להשפיע והבי"ת היא נקבה שהיא מלכות שצריכה לכל השפעים, וכן מובא בזהר בראשית (בדף כ"ט ע"ב) ב"ת נוקבא, אל"ף זכר. לכן כדי שתימשך הבי"ת והברכה להיות נגלית במלכות היינו אצל האדם, צריך תחילה לייחד האל"ף שהוא תפילה עם דעת, כי כשאנו מתפלל עם דעת, רוצה בתפילתו להמשיך את הברכה למלכות עצמו בלא שתהיה המלכות של ה' ב"ה נגלית, וזה "מפריד אלוף" היינו שמפריד את האל"ף מהבי"ת שמפריד את השפע והברכה מה' ב"ה. וכשאדם מתפלל על השגת ידיעת התורה צריך הוא לבקש מה' שיבוא הוא יתברך יחד איתו ויסייע אותו בלימודו, ואינו רוצה ליקח השפע בלעדי נותן השפע, כי כשנתן לנו הקב"ה את התורה שהיא ביתו וכלי חמדתו, ביקש שנעשה לו אצלנו קיטון שלא יפרד ממנה, היינו שביקש שנעשה לו משכן כמובא כל זה במדרש (בשמ"ר פר' ל"ג), כי כשאדם נוטל שפע מאיתו יתברך צריך שימשיך איתו את השכינה בעולם, ובפרט כשנוטל כתר תורה צריך שיעשה משכן לשכינה. והיא המשמעות שתעלה מלכות ה' ב"ה אל הכתר והגילוי, וככל שנרבה בענין זה כך נזכה שיהיה גילוי זה לעיני הנבראים כולם בב"א.

לציבור הקוראים היקר
הדפסת העלון כרוכה בהוצאות רבות, העלון יוצא בצמצום והביקוש
עצום. ניתן לתרום בעמדות נדרים פלוס לעמותת יד להועיל עבור
'משולחן שלמה', ולציין ההקדשה.
או בהעברה: בנק: מזרחי טפחות (20) סניף: 417 (גאולה) מס'
חשבון: 521025
שם העמותה: יד להועיל - עבור העלונים, ולציין את שם ההקדשה.

לבקשת רבים ניתן לשמוע בקו 'שיעורי הינוקא'
עובדות והנהגות מחיי ואורחותיו של הגאון הינוקא מו"ר שליט"א בשלוחה 4
מאת הגאון הרב יחזקאל צמח שליט"א ות"ח נוספים. וכן בשלוחות המאזינים שלוחה 6.
כמו"כ ניתן להאזין לשיעורים האחרונים ומאמר יומי.
מספר הקו 02-5-306-506
האזינו ותחי נפשכם